

OIC - Officer In Charge

Efter en två veckors ledighet var jag så åter i Islamabad för en ny tjänstgöringsomgång. På schemat stod en 5 dagars kurs för att senare kunna tjänstgöra som chef på en fältstation eller OIC som det heter här. Det hela låter bättre än det är och i själva verket är det bara en administrativ funktion. Man ansvarar för att stationen fungerar – dvs att alla rapporter som FN-systemet vill ha skickas, handkassan eller Petty cash som det heter, tankning av bilar, telefonräkningar, tvätt etc.

Efter avslutad kurs skulle det bära av tillbaka till Gilgit med flyg på lördagen men det blev inställt på grund av dåligt väder så det fick bli bil på söndagen – ännu en skön resa från Islamabad till Gilgit på en 16h att se fram emot. Det fina var att jag fick en fredag o lördag extra till lite fix och skön ledighet.

Hur som helst, vi var 4 personer som deltog – 2 svenskar, 1 kroat samt en italienare. Lärare för dom olika ämnena var bla officerare inom staben samt lite folk från den ”civila” sidan. Vi har som jag kanske beskrivit tidigare ett antal civila avdelningar där det totalt jobbar ca 70 personer! Dessa är ofta stationerade i 5 år och ännu mer. Rekordet är en som varit i denna mission i 20 år. Varför – enkelt, det är bra betalt i FN och speciellt om man kommer från Libanon, Tanzania, Jordanien, Sri Lanka, Pakistan etc.

Kursen var lugn och vi hade givande diskussioner runt olika scenarios som spelades upp. Undervisningen var i mångt o mycket erfarenhetsbaserad med konkreta fall vad som kan hända. Tyvärr finns det som bekant aldrig ett facit – ett likartat problem kan lösas på olika sätt beroende på omständigheterna. ”It depends” var ett uttryck som användes flitigt.

Vi genomförde bla en kursmiddag på FN-klubben där även ett gäng lediga kroater deltog. Stämningen var god och maten likaså.

Det som kan observeras är att det hänger ett antal gula och blå ballonger i taket. Det var faktiskt så att vi tidigare i veckan hade en svenskmiddag på FN-klubben och dekorationerna

sen den tillställningen hängde kvar. Som den observante säkert ser så står det ölburkar på bordet och då kan man ju undra hur det kan gå till eftersom alkohol är förbjudet i Pakistan. Lösningen måste ha hämtats från Sverige och heter undantag från regeln – genialt. Det skall tilläggas att det är mycket få ställen som får servera alkohol. Tex har jag varit på ett flertal restauranger i både Islamabad o norra Pakistan och hittills är det bara the Marriott i Islamabad som serverat alkohol och då måste man fylla i lite papper också.

Här är jag o Medic, som jag delar hus med i Islamabad, på en kinesrestaurang i Islamabad o som synes endast lite vatten på bordet. Maten var för övrigt ”riktigt” bra och vi orkade inte äta upp allt.

Medic – Anders Larsson heter han – var för övrigt en av våra lärare och då givetvis i sjukvårdstjänst. En av punkterna var att sätta en droppmojäng i armen men eftersom ingen av oss elever var så pigga på att upplåta våra armar till detta så gjorde han det på sig själv! Notera mitt lätt ansträngda ansiktsuttryck – jag trodde inte han skulle göra det på sig själv och det trodde ingen annan heller...

En av bonuseffekterna med denna kurs var att jag som sagt var i Islamabad och kunde gå runt lite o kika i affärer samt bevista FN-klubben vid ett antal tillfällen – ett avbräck mot det normala livet på fältstationen. Här är några bilder igen från FN-klubben där man förberedde en kväll på temat – ”Arabian nights...”

Hela markytan på FN-klubben var täckt med mattor o kuddar – ett kul tema som jag hoppas kunna genomföra hemma vid tillfälle.

Veckan gick fort och en av de sista dagarna så hann vi även med en avtackning av en observatör från Uruguay. Vi pratade lite om detta och jag berättade att jag varit i en stad som hette Trenta Y Tres och då sken han upp eftersom den staden tillhörde hans område i Uruguay. Jag berättade att jag ätit min största portion grillat kött där och det verkade som han såg fram emot att komma hem.

Det är
mannen till
vänster som
avtackas.

Alla som har genomfört 1 år som observatör får en sabel med sitt namn ingraverat och tiden för tjänstgöringen. Man får också en liten träsköld med sig hem, se högerväggen. Jag ser fram emot detta och att kunna hänga upp denna sabel och denna lilla sköld på väggen hemma!

Vi avslutade kursen med ett prov och – Alla klarade sig!!!

Här står vi alla uppställda för ett litet kursfoto med 3 svenskar (varav en lärare), 1 italienare och en kroat.

Efter kursen fick jag som sagt en dag extra i Islamabad men sedan bar det av till Gilgit igen med bil – 15h i ett svep. Denna gång var vi faktiskt två observatörer eftersom den andre skulle vidare till Skardu. Det gjorde resan lite lättare – dels hade man någon att prata med och dels kunde man turas om med rapporteringen. Om man gör turen någon gång då o då är det helt ok eftersom det är så otroligt vackert stora delar av resan. Det enda som störde lite var att vi skulle passera i utkanten av Swatdalen där det pågår regelrätta strider mellan talibaner och regeringstrupper samt att det förekommit en del attentat på vägen. Allt gick bra och jag vill gärna avsluta med en skön stämningsbild där Himalaya och Indus förstärker varandra och på något magiskt sätt smälter ihop och bildar en odelbar kombination. Detta var nästan en Ernst Kirschsteiger – men inte riktigt.

Islamabad i augusti 2008